

(نطق مبارک روز چهارشنبه ۱۷ ذی قعدة ۸ نومبر ۱۹۱۱ در منزل مبارک پاریس)

جميع ملل عالم از حیثیت اقوال کاملند جميع ذکر میکنند که محبّ خیرند جميع میگویند صدق مقبول است و کذب مذموم امانت فضیلت عالم انسانی است خیانت ذلّت عالم انسانی دلها را خوشنود کردن خوب است نه دلها را شکستن مهربانی خوش است نه بغض و عداوت عدل خوب است نه ظلم رحمت خوب است نه زحمت حسن اخلاق خوب است نه سوء اخلاق نور مقبول است نه ظلمت علم عزّت انسان است نه جهل کرم خوش است نه بخل توجّه بخدا خویش است نه غفلت از خدا هدایت خوش است نه ضلالت و امثال ذلک

ولی جميع اینها در عالم قول میماند عملی در میان نیست هر نفسی بهوی و هوس خود مشغول است هر کس در فکر منفعت خویش است ولو مضرتّ دیگران در آن باشد هر نفسی در فکر ثروت خود است نه دیگران هر کس در فکر راحت و آسایش خویشست نه سائرین

نهایت آرزوی ناس اینست و مسلکشان چنین

ولی بهائیان نباید چنین باشند بهائیان باید ممتاز باشند باید عملشان بیش از قولشان باشد بعمل رحمت عالمیان باشند بر رفتار و کردار و اعمال خودشان اثبات صداقت کنند و اثبات امانت نمایند فضائل عالم انسانی را آشکار کنند نورانیت آسمانرا واضح کنند

اعمالشان فریاد برآرد که من بهائی هستم تا سبب ترقّی عالم انسانی شوند

اگر انسان باعمال بهائی قیام و رفتار کند هیچ قول لازم ندارد اعمالست که جهان را ترقّی داده اعمال است که این مدنیّت را ترویج کرده اعمالست که این صنایع را آشکار کرده اعمالست که این اکتشافات را ظاهر کرده اعمالست که عالم مادّی را بایندرجه رسانیده اگر چنانچه اعمال نبود اقوال بود آیا ممکن بود این مدنیّت مادّی حاصل شود پس باین برهان میتوانیم استدلال کنیم که روحانیّات هم نظیر مادّیاتست اعمال اهل ملکوت سبب حیات قلوب میشود نه اقوال اعمال خیریه سبب مسرّت وجدان میشود فضائل عالم انسانیّه سبب نورانیت بشر میشود

پس شماها باید شب و روز تضرّع و زاری کنید و دعا نمائید و از خدا بخواهید که موفّق باعمال شوید نه اقوال توجّه بخدا کنید مناجات کنید نماز کنید بکوشید بلکه عمل خیری از شماها ظاهر شود هر فقریری را سبب غنا شوید هر افتاده‌ئرا دستگیر گردید هر محزونی را سبب چاره شوید هر غریبی را ملجأ و پناه باشید هر بیسر و سامانی را مأوی و منزل باشید اینست صفت بهائی اگر بآن موفّق شویم بهائی هستیم اگر موفّق نشویم خدا نکرده بهائی نیستیم